



## **Ана Богосављевић**

Педаљ од вечности

Као да неко куца,  
као да тајно слуша,  
као да одврже се кора од језгра, отпадоше тегови уза.

Кад навуку се аљине нове срж јасна постане,  
аминује срце као бритка сабља,  
венувши не увену, ипак, нека тако остане,  
на педаљ од вечности буђење промаља.

Вранци у кас као да јуре истргнуту слободу,  
као кад душа трга ваздух, из ведре воду,

на стајалишту нема случајности,

пажња : вечно се рве са сеном пролазности.

Неваљашно је гмизање по праху,

то је штур за фуруну врелу,

наше радовање не подлеже страху,

то подстрек је за исповест смелу.

Као да кочоперно умиљато бива

нашло је гуњ да загреје мрзост,

плачем црнило се испира,

исцељује се срца слабост.

Ућути земљо, поганштином гњила,

Слово нека казује,

свилен конац прочишћена је свила,

педаљ од вечности речима показује.

Поново неко куца,

можда жели да слуша,

кад одвргну се тегови, језгро ослобођено уза,

да, неко то слуша, близина вечности носи дарове суза.

## Тишина

О тишини сведочење, откуцава почетак,  
о истини воздигнутог гласа,  
печат лутању, као завршетак,  
истинита, тиха, сила тајне Спаса

На смртном путу, самосвестан, прек,  
уграбих да чиним своју вољу тек,  
заборавих лукавство неуспављивога врага,  
стрмовите одроне нечистога мрака.

Заборавих тишину спокојног човека,  
на свеоружје моћно светога крштења.  
одлучих се од части, крстоносног мача,  
роб паклене власти у долини плача.

Луталица, странац неземаљског града,  
кундаком вере стајати сад смем,  
бегунац земље несрећнога мрака,  
превара каматари, добитак је клет.

Жива вода вртоглавих висина струји,  
тражим где је,  
око мене рој ватрени бруји,  
лукав поглед чека, потајно се смеје.

Угледах ноћ а мислим дан је,  
стрмостени пусте ту где вечност траје,  
признах пораз, сетих се свега тад,  
узалуд је све, опомиње задњи час

Тихо, тише, врло тихо,  
мучи сладост снагом тихом,  
- Плач хоћу - застаје дах

кад страст заповеда, језа, страх

Збор змија посве љут  
унутар ума сеје смрти плод,  
сласт, жељу, наговор, блуд,  
„газим чедност, освајам плот,,

„Желим,, осорно рече  
„прегршт вам врлина на подсмех да предам,  
ја крадем вам стид, низ реку нек тече,  
крвави пир поносно гледам

Радост човека у немир претачем,  
кротост мрзим, од тишине бежим,  
мамим наивност у пад и скачем...  
очи у очи, бестидно режим,,

Неваљала реч стоји чврсто  
кад незнање да обори смера  
лукави је решен, одлучно, гнусно,  
војевати храбро до последњег трена

Мудрости се руга, нечистог рода,  
„маштом путујем, ја, сапутник  
бојим се чистоте, освећеног хода,  
грех дозива ме, постајем најамник

У јемство душу да свргнем горим,  
осмехом обећавам лаж,  
пред псалмом крста онемоћало стојим,  
молитвом сагоревам у заборављен прах

Циљ ми пред очима стоји,  
то је душа, јестество човека,  
крв Христа за откуп се проли,  
побеђује смрт Богочовека,,

Слепило, терет мрског врага  
постићује, обара скелет снаге душе,

јутра свићу, ноћ одлази сада,  
а подмуклост је трула, напада страга

Безочну причу изговара клан  
„освете гладан сам, не признајем пад,  
незадржива сатира, бол која тиња  
измучен жртвом царевог Сина

Ужасну се срце кад скелет бруји,  
скелетна порфира сажиже, мучи,  
Улез то је, прикрада се ноћу,  
-снага душе је оно што хоћу-

Самлевен у клупко изаћи тражим,  
устројство вреве пламеном стражи,  
над срцем које нечисто јесте,  
оштрина стишће, љутина гази

Затамњени зрак привиднога сјаја  
то нестварна лепота тешког је греха,  
згажен закон ћути, прогон нема краја  
у пустињи без воде, искривљеног смеха.

Земљу некрста Небо оплакује,  
пред олтаром обећање – верујем Господе  
свети олтар лажи одбацује,  
дарујте сузе од гноја слободне.

Аршини правде надзиру,  
тефтер ниже збитија,  
испразна живљења пристају у притоку,  
то неукус је душе, пролазног житија.

Преамбулу молим, исправку понеку,  
уводној речи да ублажим тон,  
река вратила би изгубљену сенку,  
што однесе грубост, надмени пој.

Плач да уступи молепствију,  
изданци сазру, успори ток,  
тканице шарене се, нека чекају,  
журба омета отачаски строј.

Параграфи зује, грешка је, грешка!  
бисаге ка земљи вуку,  
не види се, дан кад неста,  
греси су моћни да човечност свуку.

Вратнице вечности стрпљиво шкрипе  
кад ревност срца покајно стоји,  
уздање крста дар је с више  
издајнички ждрал опроштај моли

Устанички строј буди се слободом,  
јутром Рождества, сија се чокот,  
побуна на срп у недрима злог  
вером, поверењем крсту християнском

Браник предања оста сув,  
бесплодном изругују се бестидни,  
степска прашина одашиље зов,  
на челу поколења знак је упитни.

Нема питања нераздељени лик,  
Крст исповеда јасно,  
узалуд борбени сваки је подвиг  
ако Распећу не клања се часно.

А када натопе се очи, прелију  
без оружја, штита, сузе застиру друм,  
плач је вештина, храбри мрачну армију,  
туга као таоц крчи им пут.

Трагични срам, напојену змију,  
хране груди некрста. Каин или ага?  
Не. Верних лажи чине почаст сахрањену  
издајник спасења, поштовалац ада.

Лицемерска надутост киптећи кад врисне,  
то пештерска је пустош  
у предака је част која тада свисне,  
видећи нам погибао, развалине раскош

Вртлог се румени бојнога поља  
хипократи трулеж крунишу за трон,  
крваре ране светога престола  
жале избор воље , нечистога плод.

Изгнани преваром, али још је дан,  
суманута свирепост иза угла чека  
човека кропи истина, тихе речи сан,  
од кадифе лепша и пространством мека

Кропљен тихом водом, приправан за бој  
овенчан јачином смиља и босиља,  
ћутањем поражава се противнички рој,  
ћутање је реч благословених висина.

Тајне огољене кидишу к'о пустош,  
верне тајне у дубокоме ја,  
оне сада одевене у црnilo,  
гордошћу миришу, презиру светило

У времену без трајања отима се јаук,  
смеха нема, једини је мук,  
орлови свирепо кљуцају свој плен,  
пролази звер, то је реон њен.

Стрпљењем побеђуј немили бес,  
говори пратња царска,  
покај се, сазнај , сиромах си тек,  
у мраку не важе правила рајска

Изморено питање -куда сад-  
клецнуше страсти пред војском страшном,  
-ово је пут за царски град,

желиш ли поћи за песмом нашом?-

Заведен песмом, устајем,  
претње таме вуку, посустајем,  
-војводство ваше за милост молим,  
кајан одећу врлина просим-

Немио небу, припадам аду,  
одрекох част, власт погазих царску  
узех недраго за жељени пут,  
омрзох га свезан под ропски скут.

Тихо говори обећано благо,  
разрешења звук, кап по кап  
таинство слободе у светој чаши дато,  
откључани ланци, робовању крај

Дај ми да пијем, мутно је, стравично,  
уздање је у љубав царску за поданике своје,  
без слободе дишем, по мери правично,  
јер позив погазих, добротинство твоје

Просијава муња од погледа бржа,  
да развеже мука, тамничких уза,  
тишином лечи разбојничке ране,  
свевременска тајна небеске мане

Поданици царски поје нас тим пићем,  
неумирући огањ освећује биће,  
лекар је исцелитељ који ране зна,  
поборничке преступе и злочинства сва.

Исцелитељ, Војвода, за времена сва,  
Срцезналац, Царевић, дубине који зна  
Промислитељ царски, име које сија,  
Име Христа Спаситеља, Маријиног Сина.

Грехом храњена варварска глад,  
метну греду, ненаситу страст,



берићет хоће, да насити ћуд,  
демонски посед, помрачени ум.

Себе тражи у лицу човека,  
та прастара коб прашњавае хвале,  
успехом поносна скрива се сенка,  
над лишеним срцем Божије славе

Кацига крста, еванђеља штит,  
поразом опомиње, достојанствено ћути,  
време је кајања, души предат мир  
трагови праштања, обрис су скути

Она види, јасно, беспрекорно.  
даруј ми очи- каже глас-  
желим њима да пијем тишине сласт

Глас нам труби, огрубео, црн,  
говори немоћно, трња је пун.  
Њен је глас прекрасно леп,  
обећава здравље, немоћном лек.

Животни пут изгребан, жут,  
корацима изморен говори мук.  
жедан је речи што говоре очи  
јаче од снаге и тежине ноћи.

Рана се отвара, огрубела сладом греха,  
бес устрашен благодаћу другог света  
напад покушава, немоћно прети,  
побледела јачина паклено се свети.

Окована свест амбисом путује  
лишена молитве, осуђено сама,  
на корак од даљине која срце купује  
где пригушен плач чује само тама.

Заробиле је лажи, удице преступа,  
тај очајнички демон,

згрћу се странице, страх вешто наступа,  
затвара се време за животни реон.

Светлост таму утире стопом јаке части,  
кида ланце свести пострадала реч  
оду такве љубави презиру страсти,  
сад маршира химна...време наста већ.

Самоћа је сабља, казна палог срца,  
кад позорница душе завесу диже  
откуцавају сузе и задња кад откуца  
људског лика сен не уме да избрише.

Мрежне путеве кисело лепе  
изабрах сам, чемер и јад,  
кад говори мир, то су речи Њене,  
стазе замршене поврате склад.

У телу хаос бруји, безбојан, мат,  
сатирична врева демонске страсти,  
да утихну мучитељи, пламени слад,  
молим војводство највише власти

Непрестанак маније вреба нас и сад,  
радознали побуну наново граде,  
душа чува тугу, име јој је пад,  
пуномоћје болести, живљење без наде

Издаја срца ружноћом се пише,  
и гори јако од топлоте греха  
уздишући вапи, рана шапуће тише  
опрост јак јачином, молба поврх свега

Молба Њој, богатој чистотом,  
да згази на преступ испрљан страхотом,  
преступе јада, нечистога хтења,  
вредног сваке туге, достојног презрења.

Бојазан се сада пелином залива,  
странац ту на своме, душу тама кида,  
надежда одлучно на корабљама путује,  
пристаниште надзире што посрнуле искупљује.

Раслабљен, сам, напуштен, сиромах,  
погажени дарови, ништавило су, лом  
Она даје реч, а кајање придодах  
варнице су буна, дрхтави слом

Клањао се бесу што с' утварама другује  
смрзнут, бос и наг,  
а милости нема који душе купује,  
рањава и одвлачи у прљав греха кал.

Очи када немају вид  
лик човека грехотом је леп,  
нестаје живљење, тегоба мирише  
падина душе Њу ишчекује

Она кида конце, место чвора повез,  
несагорива светлост са срцем склопи савез  
уситњена ропска злоба пршти  
нацрт се мења, срце службу врши

У Свецарице радост, ткана од постања  
у Ње је сој висина, преголомог зрака,  
лековито искање неваљалство изгони  
девствености зрак духа и плоти

Устајем, падам, несмотрено лењ,  
стража каже -подајте нам плен-,  
снаге ми нестаје, презр'о сам је горд,  
немоћном ми прети тај паклени свод.

Кроз хаос ходам, воде жедан сам,  
у пустињи безводној осуђен корачам,  
некада давно ја оставих њу,  
окрепљујућу снагу, осведочену истину.

Питања се роје у том граду суза  
на нишану чекам међу зидинама плача,  
ово је прича из тамничких уза,  
једино је царска од тих снага јача.

Гласник смрти врата тешка отвара  
„одводим многе у насеља бескраја,,  
лутању крај, вечности почетак,  
то веровати не смем, молити не знам.

Почиње крај, наступа пресуда,  
постиђује ме натпис многих преступа,  
хладне руке, безлично лице,  
ледена сен у ноћи журно гмиже

„Стани, сад заповеда Онај који брани,,  
пустише трновите стеге  
јаросни, погурени, стиснути су врази  
пресуда у одбрану злочинца, мене.

Стадох међу живе, протеран из гроба,  
за мноштво смрт немаштог гласа и сенка њена  
покајног бегунца она гонити мора,  
неуморно жедна изгубљеног плена.

Сад пуном празнином сам богат  
још увек те очи гледају мене  
иако удео мој праведно рогат  
милост му пркоси, свете њубави Њене.

Реч јој јасна је оштра,  
звери не јече, мучења доста,  
уходама страшна праведном љутином  
претња речју говори, нестварном светлином.

Тиховање траже оболеле очи,  
бол јача је од греха моћи,  
у згрченом срцу кајање клија  
кад хвалоспев Царства до њега просија

Дубини човека журно жури  
са горког дна да подигне нас,  
дани нестају, времену се жури  
истинитом речју Она спасава нас.

Пун сам дубине, палости високе,  
не знам чији у срцу носим лик  
пред капијом смрти нема нејасноће  
ту јасно се види чији смо ми

У метежу светова зверке хитају  
хладноћа и страх свуда руморе  
нејаку душу желе да кидају  
ужасним мраком вечно да заробе

Отима се нејако од јакога створа  
прескаче срце, ал' биће што мора,  
из злокобних руку отима ме Спас,  
срце срца Оне која воли нас.

Гарда вољна да верност одбрани,  
ратници ропства јаук започињу,  
та непоштена војска на супротној страни,  
отима се, кида, кад угледа Њу

Одмора тражи посрнули ход,  
тишине жељни ужурбани умни рој,  
да умије се упрљане душе лик,  
утихне оштрог бола дубински крик

Бол дубине скида мрље с' лика,  
обнавља га сила која срце кида,  
тада сиво бело постаје,  
нечисти виче -плен ми изостаје-

Нечистота прождире светила контуре,  
ако оне за њим црном жељом жуде,  
похота гази, обећава част,  
празна је то реч и још празнија власт.

Власт и част, титула је Царства,  
краљевства висина, понизности устројства  
царство је тишине заборав гласноће,  
бескрај сваког краја, акварел јасноће.

Луталица, каљав, видим греха жал,  
лик има сладак и прелепи глас,  
ал' варалица то је, сподоба ада,  
побеђује га Спас што на крсту страда.

Рањава га неизмерива доброта  
Оног који дарује више од живота,  
пече га, пржи, одузима дах,  
снага са небеса, вечног Царства сласт.

Левијатан кипти љутњом дна,  
жарка светлост вечности је та  
што ломи у прах, у смутњу га баца,  
победничка арија од погибелји јача.

Мекани њен звук, као јесењи клас,  
одбројавати почиње...  
тренутак закорачи, кад кида се влас,  
што грехом терет везује, сад нестаје, одумире

Осуда горка срце стеже,  
издајство га са црнилом везује  
папрене би конце хтело да развеже,  
адски клан што га обавезује.

Гадаринска клица, осињи жал,  
чисти се, разгорева, звуцима тишине,  
нечисто срце отпочиње плач,  
угледа ли пречисте те очи дубине

Чаша скорби, то је жуч,  
одвајкада за хероје,  
супрот мраку маршира пук,  
легион анђела хвалу поје.

Страдални план слика је света,  
унутар, изван, на мапи човека,  
витешко звање Цар славе спрема,  
храброст, врлину, љубав да овенча,

Јак дух нејаке плоти  
неугледну похвалу савршено испија  
жеља расте, за небеским гори,  
где победа царује, кадифено сија

Завештања печат остаје заувек  
и снага се части протиње кроз шибље  
њоме печати се лик, као бездан дубок,  
снагом духа крепи се, јача све више

Невидело зјапи, обасјава свет,  
просијава ткање неверног јада,  
усахла врлина виче тек,  
свеvideћем оку моли без гласа

Диже се прашина греховног дна  
ковитла се, пени, зли храмови руше  
мрачни храм недозвољеног сна,  
глуве одаје заробљене душе

Бестидни поглед, беснилом црн  
излечен је, питом, узнемирен брзином,  
Она има лек што сатански трн  
мрви благодаћу, небеском вештином

Стража Њена пред вратима је душе,  
стихије ватрене тад крију се, беже,  
од пламтеће истине оштрине се плаше  
стрмине грехоте горке немоћи наше

Исцелитељка, невеста, сведок вечности,  
чека... чека  
победитељка, утешитељка, дароватељка радости,  
чека... да подели науку будућег века

У телу вреба скверни лик  
у сваком ко без плода дела  
страсти верно носе жиг  
хулигани желе душу тргнути од тела

У грчу бола јек „то је Она,  
што на бурама хода као по сувом,  
благодаћу мрви нас Царичина стопа,  
нас, мрака слуге изгнане, немилост муком,,

Мучено срце дише тешко  
шапат јеца, застајкује плач  
јер иза обећања постоји нешто  
повратак изгубљеног, срцу светли час

Бољи час је безвечерњи дан  
то величанство свевремена  
ово сада је само сан,  
тунела пролаз, сенка невремена

У поноћ се буде страхови нови  
устројство јаке слабости наше  
говоре безлична лица ова  
-подајте дарове дубине ваше-



Дубина наша, јачина тишине,  
камен темељац истине то је  
Она је штит пале дубине  
не зазире, не боји се паклене море

Адску мору, маскирну звер,  
постиђује Она, у огањ је баца,  
Војвоткиња какву не познаје свет  
од хука брзине неизмерно јача

Прек сам, надмен, убог и горд,  
молим за милост Краљицу части  
да избрише спектар оболелих сласти  
што прљају дубине, душе цео свод

Она познаје дубину лика који чека нем,  
и чује немушту молитву јаку,  
чекање окончава, а нем који је слеп  
бојазан презире узносећи хвалу

Од земље тело, крв човека,  
имала у долини праха,  
нетварно сија изван овог века  
изван времена, простора и мрака

Владарка свега небом заповеда,  
пустош богати, огољено облачи,  
неверну губу у верност преодева  
просимо снагу да будемо јачи

Сањари познају лутање самотно  
осорну слаткоћу, животно дно,  
бездушну губу, груди која стеже,  
ужеглу страст за смрт која веже.

Такав дошљак, незналица, ја,  
забрањено рушим, везано развезујем,  
оживе клетва успламтела сва,  
што разбојнике стиже, изгнанике свезује.

Чекам реч старију од времена,  
слеп сам, уморан, од невидела посустао,  
речју се спаљују та претешка бремена  
лукавство вреба не бих ли одустао

Њој свемоћној познат је крик,  
онемелих мојих очију плач,  
дубине духа сиромашни скит,  
сад једино њој плаче наглас.

Погледај разрушен, пали град,  
бледила слика, незнађа мук тај,  
окрени лукавство, непоштење моје,  
да постану удови благодати твоје.

Да изгоре страхови у пустињи без воде,  
молим царствено господство Твоје,  
у походе дај војску моћну, ратну флоту своју,  
проговори реч за слободу моју.

Уједи бола не желе да престану,  
напуштен од снаге, муке се не смањују,  
кривица свезује разголићен немар  
злочином се газе даровани дар.

Један корак, корака два,  
несносно растачу, прогоне сада,  
кораци чињени од бремена зла,  
гори, гори страх, то дисање ада.

Кидишу бесови, отварају ране,  
са удова кидају пликове старе,  
жудим за трпљењем, оружјем моћним,  
стрпљењем, витештвом, чврстим, оклопним

Одећа јасноће сад казује мук,  
сјајни крој врлина нестао је тек  
да тражим, просим, не знам кога, куд,  
казаљке журе, време је већ.

Бистрину гази сој који грех се зове,  
многолика звер у човеку гргуће  
из потаје вреба, несмотрене хоће,  
он, ноћ што не спава, сан море ноћне

Сусрет тај одвећ је нем,  
без гласа и лика, мучан, сед,  
вечност отпоче, незнађе то,  
притећи у помоћ сада нема ко.

Милост да проси душа се сети  
у касне сате, на уранак зла,  
-господство да искаш- злоба прети  
- без говора, гласа, не можеш сад-

Туда лаж тумара, тескоба, заборав,  
зидине хладноће ругају се смело,  
-владар наш је прек, немилосрдан,  
он је плач, туга, јад, све студено, ледено

Сенка прети злоћудним смехом,  
мрки су часи, гледати не храбрим се  
-пришао си мени изабраним грехом-  
свод неба нестаје, пута крај не види се

Ходницима града тог туга мирише,  
залеђена суза време чека,  
страх од немани која кидише,  
неугасива жеђ попут бола раздире.

Реч која крепи сада је далеко,  
неодевен, бос, огољен самоћом  
чекам далеку реч да проговори неко,  
залуд, све су речи тргнуте глувоћом.

Одјекују звона, кимвали, гусле,  
у срцу звуци бледи, не могу да изгоре  
речи истине звоне, у мени гласно трубе  
осењују лик устрашене ругобе

Гле, семе речи међу зверовима клија,  
красоту своје силе мудро крије  
разбојници попарени, семе речи кад засија  
утече ухода нејака да битку бије.

А онда тишина...

Ја, странац пун себе-  
„тражим срце које воли мене,  
Неко куца. Ко је?  
Господ. Цвет који не вене.

Отварају се врата челично чврста,  
странац види себе,  
јер долази Онај ком' је челичност мрска,  
странац говори –нема никог осим мене.

„Човечије срце тражим,  
Царство своје желим да поклоним,  
али срце најпре ослободи мрака,  
гвозденог лика препуног страха

Тад ће име моје у њему да мирише  
и злобу твоју јаку срце да избрише,  
моје је ваше и заувек биће,  
јер крв је моја то најслађе пиће,,

Сетих се очију, погледа фреске,  
победничког појања, Божијег страха,  
сад у језгру сам зла, ту бити се не сме,  
окован језом што никада не спава

Запис душе памти, сећање одвезује,  
суза зали ране, оне ватром горе  
победа је слово које грехе свезује  
опроштајна одећа наспрам све наготе.

„Гадну скини мрену с' очију душе,  
веруј у мене силно,  
обећавам вечност, храбрим малодушне,  
Царство моје не долази видно,,

Странац збуњен, срце подрхтава,  
громке речи, истина права,  
препознаде тај глас лекара  
желећи да ослободи га мрака.

Сопство је тешко, притишће и гуши,  
неиздрживо човеку,  
растућа је жеља, да греховни скелет руши,  
пркосни коров у напуштеној души

„Што је вама немогуће, а то мени није,,  
Истина проговара  
„нека приђе мени који жели да пије  
воду живу која очи отвара,,

Уморан сам, жедан, одмора не налазим, очи моје боле,  
ако можеш да их излечиш, па да греху одоле?  
„Верујеш ли видећеш, неверни роде,  
зашто сумњом трујеш људско срце своје?,,

Чемерно бреме стишће плећа моја,  
бодље носе тмурне страсти,  
предајем ти све, да буде воља Твоја,  
све што постоји у Твојој је власти.

„Дајте срце своје  
ако то је избор слободе воље,  
Срцезналац чека испред врата  
дарује спасење из чељусти ада,,

Безглас јечи, утире костима страх,  
мука је разглас вражје струне  
помиловања је час, мислим касно је сад,  
ал време је слуга трнове круне

Сетих се имена, лика, лепоте,  
што је радост срца, очињи вид,  
имена јаког, за зверове страхоте  
име избављења, Маријин Син.

Згасну ватрена жеђ, тама која руди,  
побеже чељуст, најгушћа тмина,  
нејака душа врати се у груди,  
заповеди реч Царевога Сина.

Не помиње Царевић каљавост дивљине,  
име то је као јаки пламен,  
од ког изгори нечисто растиње  
бруши се срце, тај драги камен

Губа душе тешко дише,  
рањава плот нејаку јако и још више  
задире бес у поре човека  
папрена у њему студен гори довека

Плашти гордост, сажиже вене,  
док не очисте се очи губаве сене,  
слово мира кајању поучава,  
покајна стихира од беса ослобађа.

Наша је снага кројена по мери,  
шивена по рубу часнога устројства,  
из покроба извире, освештане речи  
вишњом снагом излива обиље спокојства.

Домовина тихује, дубина грли покој предворје величања молебан краси  
старе амбуље спаљују се строго,  
закон послушања клепалом гласи

Умеће науке љубављу звони,  
чује се и сад...  
путује реч и науком гори,  
то Христовог је Царства вечнога кад.

У вечност не призре ова мудрост плоти,  
ту љубав где царује, не допире страх,  
учити се ваља ослободити злости,  
јер све што љубав није постаје прах.

Слово љубве рањен не уме казати  
израњављени грехом изгубе глас,  
просити не стидим се за умеће љубави  
за јемство спасења које обећа Спас.

Она је истина, реч истине роди,  
а величанство помирења, тај посланик љубави  
у тиховања царству одежде кроји.

Разрушитељка лажи мрака ослобађа,  
тираније горке, неућутног ридања,  
пресушује страх, догорева, копни  
просјаци смо тајне, мрзители коби

Са очију спаде катран, гадна стоји звер,  
лик свој у том стаклу, очишћеном тек.  
нем сам пред словом које тражим  
варкама заслепљен бисере бацих

Почекај, стани – тренуци неповратно беже,  
време пресушује, престаје сад,  
отимам се журно од неземаљске мреже,  
сатире их небески сој, анђеоског тамњана кад.

Стара рана завапи мучно,  
дубином свога дна,  
плодови убрани не радосно већ тужно,  
горде пољане усвојеног зла

Туд' одважно корача песма пратње царске  
неустрашивим ходом плодове пале гази,  
подаје нове, плодове баште рајске  
небески то је крој неземаљске власти

Очи срца гледају сада  
ту раселину душе језивога пада  
већа је од стрмени, у коров зарасла,  
Искупитељ исцељује, дубине зна

Лечи осакаћено од пакости злости,  
непоштење убого милост нека прости,  
обећање које даде нам Спас,  
освануће општи васкрсења дан.

Слабашни шавови, душа крв пусти,  
опустошено стиди се...  
круна охолости на земљу кад се спусти  
...венац радује се



Срце излива пламтеће јаде  
пробадано стрелама ојачане страсти  
мучено оштрицом стреле је сваке  
жељно тишине небеских сласти.

Убојито витештво копни, улез одступа,  
на видиковцу опрезно...  
прелудијум се чека да прву ноту одсвира,  
начертаније чини се помпезно.

Плима се очекује, бујица бесова,  
постројени сви су,  
освета у заседи своје време чека,  
временски шетачи смели су.

Смелост им као труње, узвик од папира,  
неувежбано умеће,  
пред лиром псалтира  
што оснажен је Распећем.

Радионица пајаца хвали своју драму,  
епопеју би хтела,  
надничари подземља желе причу страсну,  
крсни печат прогон им је, као магма врела.

Мука оде кад покај отпочне  
срце кад спозна кајања слад  
витештва семе у њему кад зачне  
неустрашива Христова власт

Покајна песма пратилац је страдања  
рој ужаса облеће зидине страха,  
опроштај свиће, слово измирења  
оружје тишине, тријумф обећања

Упитници невремена пишу дана број,  
чекају свој ред презиратељи душе  
ти разбојници непролаза гоне људски род  
чежњом жуде небо у телу да руше

Пороци ишчупани, бруши се тло,  
чојство узгаја, скоро нестварно,  
ишчитава проза, слово наслеђено.

Купити сломљене стаклиће, разбацани слом,  
укорењује упорност,  
обичај стрпљења, гради се дом.

Срце човека, тај орден части  
зарђати не може, љубављу се храни  
звучком кимвала са висина,  
песмом над песмама, науком Царског Сина

Од почетка до краја шапуће гласноћа  
каквоћа једног бића сведок је за победу  
истина је једна и слатка је каквоћа,  
резове чини, шавове метну.

Мира и тишине пуна је пуноћа,  
гордост нек припази, то приправник је вечности...  
као борац главног фронта иступа финоћа  
следбеник истине, противник суровости.

Фина је пуноћа какву срце тражи,  
стражити се учи од тихе финоће,  
то је песма правих речи приправних на стражи  
изаткана од једне, недељене слаткоће

Господствено је тихо, та пучина мира,  
нераскидиве мреже познатог гласа,  
крој нам нек буде царствена тишина  
напуштене врлети, домовина Спаса.

Срце распето језгро је слободе,  
лепотом сличи узрелом класју,  
тињајући жижак над стројем мирне воде  
објављује мир неумирућом чашћу

Очи тихе виде све, говоре јасно,  
зло протиње се подло у тамни час,  
сатрвено је, погребено све тегобно, страшно  
крвљу завет печаћен, тихо, то је Спас

То време свевремена, крај почетка,  
небеса светкују, празник велик нај  
почетак је краја, прича незавршена,  
празнује срце, молитву зна

Прах човека, паперје прашине  
одевен јунаштвом, наоружан небом,  
вечност је време које иште,  
да дубина тихује, тишином далеком

Господствена сила стража је тиха,  
ненаметљиви пламен,  
разгорева јако, њена љубав од давнина,  
јака попут гроба, чврста као камен

Висина силази, пење се прах  
тутањавом је мук у заборав сатрт,  
добош најављује, побеђује власт  
кротост, тишина, рођење, Васкрс.

Та небеска арија, жезло тишине,  
језгром љубав кади, не престаје,  
а човечије срце, супрот мрачне силе,  
гледајући види, пева славословље.

Отмена је фешта где врлине празнују,  
предукус даљина спремљених за нас,  
сад мегдан је љут, оштрине се кују,  
реч односи победу, уништава страст.

Она је лепота и сав њен збор рајски,  
трен који траје, путујући глас,  
умивено јутро благословом царским,  
сломљено је копље, смртоносни клас.

Она је белина од оштрине чистија,  
освећени љесак музике бесмертија  
непоњатни звук сија жртвом таквом  
над погребеном ружноћом сваком

Ружноћа је слуга мрака,  
залуд, пред Њеном се жртвом поклања стража адска.

Сад одлазите звери, свирепи бесови,  
јер смиље мирише  
сад звоните звона, ви весници радости,  
смиље јоште мирише...

Она, свих висина врх, мирис босиља,  
ратничка даљина, несхватљива,  
Приснодјева Марија.

О тишини сведочење, крај је њен почетак,  
О истини воздигнутог гласа,  
печат је лутању, као завршетак,  
истинита, тиха, сила тајне Спаса.

Бој

Над Србијом небо помрачило,  
изнурено грдосијом сваком  
што са земље облаке наружило  
на грех мирише величином јаком.

Стуб вере чему нам стоји  
оружје правде за кога се кали  
Лазарева клетва почиње да мори  
јунаци косовски који су пали.

А Турци харач ударише  
на Лазареву земљу осмелише  
у кнеза је чојство господствено  
племе српско, витештвом каљено.

Изроди рода, потурице османлијске  
продаше крв за каљугу  
и данас многи одоше у вехабије  
о истини ћуте, личе на поругу.

Зора копни на бојноме пољу  
арома јака јунаштва се дими  
све посољено небеском сољу  
достојанство душе не купује се ничим.

У Лазара је вера постојана  
у смрт ићи а живети вавек,  
православна част очувана  
о васкрсењу мртвих живеће до век.  
„Не дајте се браћо у јарам кољача,  
не стајте на оштрицу издајства,  
стицања земаљска само хуком буче,  
од Небеског Царства могу да одлуче,,

Какво ли је семе осушено  
неплодно, горко, некрстом изругано  
које земљу нам хоће да оплоди  
поткупљивост грамзива Србина нагони.

Сабљама у бој, за отаџбину своју  
надежда у силу светога путира  
вером срце испија слободу  
мегдан за вечност све бојазни кида.

Припрема је дуга  
испомоћ Турцима с југа Срби  
и Константин Драгаш, издаја, туга,  
укуси интереса гадни су, грки.

Босанско крило Вуковића Влатка  
чете кнезу придодаје  
лукавством се утркују синови пакла,  
муратово крило за тим не посустаје.

Софра кнежева на вечеру зове  
Обилића, Југовића, Југ Богдана, војводе,  
Косанчића Ивана, Бранковића Вука,  
на Милоша меће темељ својих сумња.

„Невера нисам, српскога сам рода,  
у Бранковића Вука таквога је соја,  
за муратову погибао полажем аманет,  
обелићу част, испунићу завет,,

Наздравља се страдању, земном жртвовању  
одзив је царском одликовању,  
земаљско је малено, а небеско је довека,  
за крст часни гинути треба.

У Србаља је мрамор вере  
прекаљено срце  
откуцај му плача мора да одсече  
јуначки подвиг који на се узе.

Јер „ко је Србин и српскога рода  
а не дошао у бој на Косово, не имао од срца порода,,  
кнежева је клетва,  
челичите се страдањем, почиње сетва.



Сетва је крви, жртвеног срца

вечност се жање,

Газиместан у тој крви грца,

жртва је срца човека позвање.

Куга османлијска као пошаст труби

залуд, Небеска ће реч борцима да суди,

тело кнеза благохано је, налик светом миру

за дела љубави Господ даје силу.

На мраморном стубу ево написане среће

„од ове љубави нема веће,

до ако се живот да за ближње своје,,

васкрснуће уснуло Косово поље.

## Васкрсења дан

Блеле руке, неме очи, не говоре сад,  
погребене дечје кости очекују васкрсења дан.

Глас тишине из гробова говори, чујте небеса шта земаљска правда сотвори,  
Јасеновац спава, а душа му бди, она ће да сведочи за крвави пир.

Уснуло срце детињи сања сан,  
чекају мртвих васкрсења дан.

Ми смо деца са животне станице,  
у вечност отерани, успавани камом,  
појемо песму из друкчијег света странице,  
светлошћу јаком непритиснутом тамом.

Утихну нам игра у радосни дан,  
ми чекамо мртвих васкрсења дан.

Чујеш правдо наша, покварени роде,  
пој сузних мољења, пригушеног плача,  
молитву ти узносиш, очима гледаш горе,  
под маском лицемерства, најнижег јада.

Окрутна пресуда биће вам тад  
чекајте мртвих васкрсења дан

Заћутите маске, закона исписаног таблице,  
закон Спаса прави је  
знам, не желите вољу његову да творите,  
а закон тај једини и после краја остаје.

Верно величанство зове се Спас,  
Он обећава мртвих васкрсења дан.

У његовим нотама почивају имена,  
осакаћена сад, ал' жива за сва времена.

Поклоните се починку имена, сви,  
деце што устаће кад пробуде се мртви.

Кад неживо прогледа, заврши земаљски сан  
тад настаће велики васкрсења дан.

У ред стаће тад јунак до јунака,

тог безвечерњег дана,

сада само чека та витешка гарда,

блиста у ноћи невидљивог сјаја.

Поворка мученика крсним ходом маршираће тад

кад сване општег васкрсења дан.

Малени гласови престолу предстоје,

за целате своје на коленима моле,

срца сурова да се измене њихова,

незлюбива је само таква љубав детиња.

Згаснуће зло што гордо сатире сад,

кад успаване пробуди васкрсног дана сјај

Распети су јади, жал, плач и туга,

распећем незамисливим,

ово је час таме, иза ког је дуга,

небом цветаће правда гласом живим.

Ми верујемо обећању које даде нам Спас,

Јасеновац чека мртвих васкрсења дан.

## Песма

Спев хвале чини се...

одважном витештву, хероју бесмртноме,  
јунаштву неумирућем, подвигу вере, срцу незлобивоме.

јачему од претећега, светлијем од горућега,  
блиставијем од надменога, вернијем од заклетога.

Чувару вере прадедовске следоватељу ангелскоме  
који прахом гордост чини и у гротло злобу свргне,  
злоба сикће да потчини сваку душу вере тврде.

Агарјански топови севају, нек' се сраме,  
душе залуд они вребају,  
нада наша, радовање наше стуб је вечне славе.

А стуб је горионик, свећа горећа  
топаз драгоцени,  
молитвени образ, мисао водећа,  
аметист православни.

Злокоб на дизгине држи  
као ђендар смелога гласа,  
тај жандар изгони пламтеће слузи  
ззор им чини. Одмазду без трага.

Стене огољено, берићетно срце,

слама муку, ропске узе,

распне се жал, похота гладна,

даде се власт чуда да ствара.

Команда каже – приправите ум,

духу да служи плотска фигура,

шчедро се даје за очишћен друм,

духовне пештере човекових контура.

А издиханије кад ступи камилавком нек' запрети

зла горчина да одступи, Острошки Василије свети.

МЕКОРПРАТИ

## Очи плаве боје

У жилишту душе красота империјска  
определити се треба,  
узе ли за себе знања бешчастија  
ил' у цаклу одраз јој је ка' свобода честна.

Цакли се одбрана, штит човечије воље,  
небом чувен зрак, очи плаве боје.

Драгоцену мноштво у јато свезано тоне  
вечним ноћима спава,  
боголике душе цефердари гоне,  
...некропљено, некрштено без оружја права.

Сада у бој сви! Вичу срца гладна  
неродне су лозе душевнога блага,  
фујучне голети упомоћ зову  
вером се опашите, у кљусе наду своју.

Наслеђе огрни, краљевску доктрину,  
она крст је блистателни, хришћанско торжество  
тада буљук погањени нема сву силину,  
замире смутња, преисподње проклетство.

Торжествује небо, празник је слободе,  
слути се радост... плаве је боје.

А наследство нам под пенцере,  
не разумеју се речи,  
последња реч части ушивена у амбаре,  
јазичество сада нема ко да спречи.

Очекује се испомоћ оцарињених лажи,  
истинска је одбрана гурнута по страни  
лудорије престижа на челу параде  
нечовештво успешно облачи стихаре.



Скиптар за непослушне, могући је потоп,  
галије спремне за обећан сукоб,  
жертвеник искапа чашу трпљења,  
самовоље, мржње, немара, трвења.

Тартарско маштаније усуђује се претећи,  
распра се диже...  
војсковође страшне траже ко је следећи,  
борац некрста који битку бије.

Лицемерство изгибе, сунаследник језе  
не познаје се знање од варљиве мреже  
коштаник лика без покроба оста  
без молитве не може преко пакленог моста .

Врло тихо ... представе крај, позорница тоне,  
нагли обрт. Дављеницима појас, плаве је боје.

Судилиште спремно је, без журбе,  
вековечној речи предстоји да суди,  
погром поголеми противници не слуте,  
желе жаоку да усрже непокајне слузи,

А ђердани прошлости лучом да затрубе,  
пробили би мрак нечовечне губе,  
отачаство да просија, жетеоци Царства  
ми чувари остали би тог завета часна.

Реч нам на почек, двоструко издајство,  
разоружана душа живи своје двојство  
надање на корист, ега уваженије  
животом сумпорним, нечастивоме служење.

Крик савести куца, чини се тада,  
нагриза се кора осећања  
као уснули венац на очи што пада,  
мркну хладна свест, отпочеше већања.

Слушати ум ил' његовског господара,  
двобој палица до тренутка очајања  
пратити слух, гледати видом,  
срце и ум раздвајају се силом.

Намеће се позив бесовскога рода,  
срце слухом слуша...  
част човека метнута под називом роба  
очи душе плачу... небројено пута.

Амови следе поданику туге,  
његову титулу исписују читуље  
он одриче се човечијега звања,  
стопом прати траг срамнога призвања.

Плаветно је звање као око душе,  
пажња... армије силе плаветнилом се руше

Гле, убојство изиђе

браћа кидишу, лавовима сличе

промину праштање у отих,

злокобни час, злопамтивих стих.

А човек шта је, ветровита сенка,

носилац бисера неовдашње славе,

ослобађа се тако наметнутих стега,

очува ли печат предања приче старе.

Буди се немирни пир

то згариште је ума, пепео сињ,

у грудима бура, чула упаљена,

узбуна неверја, вера угашена.

Плавих очију плач одзвања даљином,

и борбени пук поштовање да укаже, постројен је мирно.

Честитост свагдашњу, покопану прахом,

упија нам време,

даје поколењима која кочена су страхом

лако да се понесе претешко бреме.

Јунаштво не чека, лови се вечност...

трудољубље испија оболелост  
наслеђе крста разбија скорб,  
несагорива, храбра, неутихла смелост.

Јато птица прелеће кровове,  
лице неба открива дан  
прегршт мисли везује се у снопове  
слабост привиђења улази у сан.

Жеље потиру стварне циљеве  
утрк је велик, начиње вид  
те очи душе, то велико виђење,  
помрачује машта, беспоредак сив

Чедо је погибли машта притајена,  
нека устукне, засуне чувају очи плаветнила

Наук магловит надзире преступ

очајна нада хлади се тад

кад надутост мрка иде у застој

пита се свест куда и кад.

Нечујност...храброст и страх се боре,

трком се надмећу, непомирљива је спојница

невидљиви је рат, муње се роје

заставом ликује освајачка варница.

Поставка прва креће у бој,

добрих помисли строј

шапуће молитву, кандило пали,

покрет за вечност на земаљској је стази.

Сејачи кад на ред дођу

чујте... то стихови су пажње,

посеју речи, животима прођу,

тад неуспех лажи варљивих згасне.

Стубама пењу се врлине,  
сласни спектар витешког хрида,  
Дароватељ тихује на обронку висине,  
то чувено је пристаниште спокоја, мира.

Посада укрцана, једра се дижу  
као труба писак јекну...  
пролазници путују, следују одзиву,  
време да непролазност путници стекну.

Пешчаник броји... бројила стрпљењем су стамена,  
стрпљење има плаве очи, од кристалног камена.  
Свих жалосних радост, као горски камен, то су сузе од кристала,  
оду дајте пажљиво, то нек буде многоцена хвала.

## Сонет

Гле, срећа се роди,  
радоваће пупољка студене ноћи  
тихо красноречје неувеле моћи  
виртуоз врлина међ' сенкама ходи.

Ми где смо, где су нам речи,  
чусмо говор од кога мрак дршће,  
ћутимо а улез стеже још чвршће,  
молитва би могла невољу да спречи.

Јутро поје лиру, цитира слободу,  
елегија војује за победу своју,  
срце ослушкује глас.

А застава маршира због ослобођења,  
велики је празник царевог рођења,  
слово избављења Христос је Спас.



## СОНЕТ II

А гусле вазда брује,  
кимвали певају, гласе,  
жели ли неко да се спасе,  
борба је духова, немани зује.

Светионик благих вести зове,  
бегунци таме помоћ траже,  
слепи слушају речи благе,  
рањеници, борци поноћне море.

Громку вест оглашава реч,  
шафран, арабеска, утеха плача,  
реч снажнија од двосеклог мача.

Тон химне утишан, време је већ,  
на кантар измерене и речи човека,  
јеванђелском мером будућег века.

### Сонет III

Гледао сам љиљане у пољу како зру,  
чувам тај мирис детињства, најлепши клас,  
а подсећа на Њу, мајчински глас,  
на одежде безбрижности, безазленост сву.

Слушао сам јутарње поеме славуја,  
благодарни дар цвркута радости,  
као да слуте укус рајских сладости,  
захвалност Њој одзвања туда.

Живео сам у земљи српства  
где крсни је знак најјачи камен,  
и човечја реч печат је знамен.

Волим земљу српства,  
уз њу је царица, вековима старија,  
са високог престола, приснодјева Марија.

## Сонет IV

Волим када речи ћуте, када утихну,  
разум повуче у крај, успори,  
груба реч занеми, блага каже –застани-  
волим када мисли ћуте, када почну молитву.

Не знам праве речи за похвалу живота,  
многоречје гуши сетву што спрема се за уранак,  
очекује се жетва пре одласка на починак,  
пожњети радост, животу је ода.

Не знам шта рећи, чак превише је премало  
слаткоречје лицемерјем живи, пркосно се смеје,  
искреност не труби, на том темељу саграђено све је.

Умем ли рећи а да није надмено,  
обући једноставност, наденути скромност,  
реч сољена смерношћу животу је захвалност.

## Сонет V

Још један је одблесак из прошлости,  
у грудима сутонска туга тиња,  
заборављеним гробовима плач би да похита,  
наслаге времена сећање односи.

Из грла глас, ехо се не чује,  
кајање би срца кору мрака да отопи,  
узалуд, временска капија једном се затвори,  
земаљско је пепелиште за бесмртне душе.

Нада гори вером у јака обећања,  
васкрсни ће дан трулеж оденути,  
пролазно у непролазно речју изменити.

Реч љубави старија је од постања,  
кадифа која свице измирује са звездама,  
помирење трајно нераскидивим везама.

## Сонет VI

Срећа долази сама,  
то музика је снова непознатих нота  
земље обећане заветна лепота,  
то песма благодарности је, неуспављива хвала.

Уморан од снова отргнутих дана,  
буђењем јави се оживљени сан,  
даире и гусле, осмех хвале исписан  
рефрен слатких речи, похвална соната.

Хвала за очи, јутром виђених зрака,  
цитате благих речи нескривене песме,  
хвала срећи васкршњој, она сакрити се не сме.

Хвала за речи, посекли клас побеђеног мрака  
за мрве суза превелике радости  
хвала Крсту Часном, херојству рајске сладости.